

maaske Dyrtidslovene ikke fortolkes ganske paa samme Maade paa Landet som i Byerne — det kan ogsaa have sin Betydning. Faktisk er det, at der har været en Tilflytning fra Landet til Byerne i de senere Aar, og jeg tror, at det har gjort om ikke det hele saa en Del til, at den Bolignød, der har hersket og hersker, er blevet værre og værre.

Minister Stauning: Med Hensyn til det, som det ærede Medlem nu nævnedes, om Vanskeligheden ved at skaffe Arbejdere, tør jeg ikke nægte, at det i Byggefagene kan støde paa Vanskeligheder at faa megen Arbejdskraft, fordi der ingen Arbejdsløshed er der. Men der er her ikke noget Misbrug af Arbejdsløshedsunderstøttelsen eller deslige. Man har nu en Gang ikke flere Murere eller Tømrere end dem, der er her i Landet, og naar de er kommet i Arbejde, kan der ikke med Rette rejses nogen Indvending imod, at man ikke er i Stand til at faa flere. Det er kedeligt, at vi her er kommet i en saadan Boligtrang, at vi har forsømt Byggeriet i saa høj Grad, at der nu kræves udover, hvad vi har af Arbejdskraft. Hvad jeg før polemiserede imod, var derimod den Mistillid, som jeg syntes at have sporet til de arbejdsløse, der oppebærer Understøttelse. Hvis det ikke var saadanne, som det ærede Medlem har tænkt paa, behøver der ikke at være nogen Uenighed imellem os om, at der i visse Tilfælde kan være Vanskelighed ved at skaffe Arbejdskraft til Byggeriet. Den langvarige Arbejdsstandsning, den Lockout, der har været i Hovedstaden, har naturligvis givet Anledning til, at man nu bagefter søger at sætte fuld Kraft ind paa Arbejder, saaledes at der bliver Anvendelse for endnu flere Arbejdere end tidligere, og Muligheden for at faa ledige Arbejdere er derfor meget ringe.

Hvad angaar Spørgsmaalet om det dyrere kommunale Byggeri, vil jeg tilføje, at lige saa lidt som jeg vil erkende, at Paastanden derom er rigtig, lige saa lidt kan jeg forstaa, hvorfor det skulde være saaledes. Hvis det passede, maatte det jo være Haandværksmestrene, der i særlig Grad for at bruge et populært Udtryk „stroppede Kommunerne op“, naar det var dem, der var Bygherrer, i Modsætning til, naar private bygger, og dette kan jeg dog ikke antage, at det ærede Medlem vil sigte Haandværksmestrene for. Man maa vel antage, at de er lige dyre, enten det er Kommuner eller private, der bygger, og i

det Tilfælde ved jeg ikke, hvorfor det skulde blive dyrere for Kommunerne, naar Mestrenes Overslag er det samme, hvad enten det er til en Kommune eller til private, det gives. De faktisk foreliggende Forhold vidner i alt Fald aldeles ikke om, at Kommunerne absolut bygger dyrere end private.

Til det ærede 10de landstingsvalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) tør jeg maaske sige, naar han stadig fremhæver Ønskeligheden af at faa større Støtte til det private Byggeri og paakalder min Bistand til den bedst mulige Affattelse af Loven, at det er en Selvfølge, at jeg meget gerne vil yde denne, men jeg kan ikke erkende, at det skulde være nødvendigt at gaa videre med Ydelser til private, end der her foreslaas. Naar Byggeföreningerne ikke har faaet det meget store Tilskud, som Boligkommissionen har foreslaaet, skyldes det blandt andet den Omstændighed, at der er Mulighed for dem for at faa billige Statslaan, Prioriteter, som paa sin Vis letter dem Forholdene, og man har derfor ment, at man kunde blive staaende ved, hvad der tidligere har været gældende Lov. I Forhold dertil er det Tilskud, som tilbydes private, meget passende. Men selv om jeg principielt ikke kunde have noget imod at gaa videre, maa jeg dog bedrøve det ærede Medlem med at sige, at der indenfor Ministeriet er meget betydelige principielle Betæneligheder ved at gaa videre paa dette som paa andre Omraader. Det vil ikke være det ærede Medlem ubekendt, at der i disse Aar er stillet store Krav til Statskassen, og at der har været visse Lejligheder, hvor det har været vanskeligt for Finansministeren at opfylde de nødvendige Krav, og jeg har heller ikke Indtryk af, at Rigsdagen altid med rund Haand har givet de Penge, naar man har forlangt dem. Følgelig kan jeg meget vel forstaa de Betæneligheder, Finansministeren har ved at gaa videre end til det, der virkelig maa anses for nødvendigt. Han har — det kan jeg uden at røbe nogen Hemmelighed sige — paa det bestemteste erklæret, at det vilde være i høj Grad betænkeligt at gaa videre i finansiel Henseende end til det, som Lovforslaget nu foreslaar, og det er derfor min Pligt at gøre opmærksom paa i Tide, at man ikke skal stille nævneværdige Forventninger om at kunne komme til betydelig større Statsudgifter end dem, der er Tale om her. Dernæst maa jeg, atter bede det ærede Medlem erindre, at der fra anden Side, nemlig fra de to Partiers Side, der har